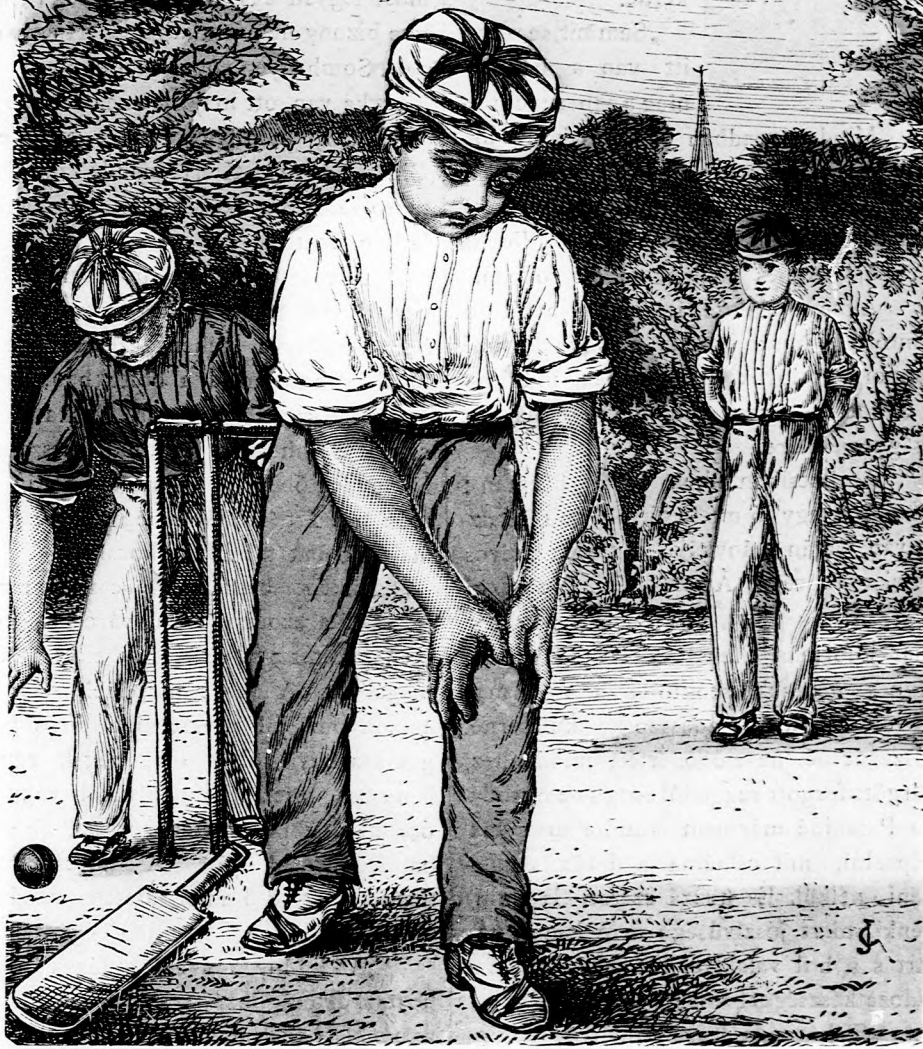

KIS NAP

MÉTÁZÁS. (Lásd a 6o. l.)

A KIS JUCZIKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

ÁGNES néni még ott állt az ajtóban és körülnézegetett.

„Nem felejtettél semmit, Ilonkám?” kérde.

„Semmit, semmit, itt van a bábum, meg a napernyőm...”

Minden rendben van, csak ül föl, Ágnes; a lovak nyugtalankodnak s tudod, nagyon félek, ha a lovak megbokrosodnak,” szólt Patakiné asszony, Ilonka mamája, Ágnes néninek távoli rokona.

Ágnes néni tehát szintén beült a hintóba s Miska kocsis a lovak közé csapott. A lovak tüzesen neki indultak s a koci gyorsan robogott a sima országúton előre.

A kocsiban ültek tehát hárman: Patakiné, egy jó módu birtokos nő Patakfalván, aztán leánykája, a tizenkét éves Ilonka és végre Ágnes néni. Hogy ki volt Ágnes néni, azt az egész vidék már jóformán elfeledte; mindenki csak Ágnes néninek szólította s a háznál ő volt minden; gazdasszony, kulcsárné, főszakácsné, nevelőnő, értett mindenhez, sürgött-forgott reggeltől estig s nem csoda ha Patakiné már nem is tudta magának képzelni, mit csinálna a derék Ágnes néni nélkül. És hozzá szereti is mindenki, mert jószívűsége nem ismert határt s a hol valakivel jót tehetett, egész áldozatkészséggel megtette.

„Tehát oda lesztek néhány napig, nemde?” kérde Ágnes néni.

„Oh! Legalább egy hétig,” szólt Ilonka gyorsan.

„Ugy látszik, ott maradunk egy egész héten át, ha már ez a rosz leány annyira kívánja,” szólt a mama. „De megérdemli, hogy kívánságát teljesítessem; jól tanult, jól viselte magát s most legyen egy heti mulatsága; ott-hon bizony nem mulathat, mert egymagavan. Somhegyen sógorasszonyomnál több leányka van, ott majd játszhatnak eleget.”

„Oh, mennyire örülök már előre Gizikének, meg Klárikának!” szólt Ilonka tapsolva. „Már félesztendeje, hogy nem láttam őket.”

„Tehát a mellett maradunk, Ágnes, hogy te itt a szomszéd városkában leszállsz a „fehér kereszt” vendéglőnél s bevásárlod a boltokban, amire a háznál szükségünk van. Miska a kocsival Somhegyről azonnal visszaindul a vendéglőben várd meg s korán délután hazaértek. Mához egy hétre pedig majd értünk küldöd a kocsit.”

Ekként beszélgetve csakhamar eljutottak a szomszéd kis városba, hol a „fehér kereszt” vendéglő előtt a koci megállott. A korcsmárosné, Borosné asszonyom jól megtermett piros pozsgás asszony volt s a vendégek régi jó ismerőse, mert Patakfalváról régi idő óta mindenki a „fehér kereszt”-be szállt, ha a városba jött. A korcsmárosné tehát nagy örömmel sietett vendégei elé, s szólt:

„Ah! Mily kedves vendégek! Isten hozta, Isten hozta nagyságos asszonyom! Tessék besétálni a nagy terembe . . . rögtön készítették egy kis villás

regg
meg
assz
ves

. . .
soká
hegy

Pata
leány
otth

de
figye
alatt
rejt

kája,
öreg
kis

dön
dom

másc
árvá

Háza
meg
soká
öt g
dom

Pata

Ilonk
lamit

hoz,
s az
lás r

reggelit. Nini, a kis Ilonka! Mennyire megnőtt! Hiszen már egész nagy kisasszony . . . bizony az . . . és a kedves Ágnes néni! Csak tessék besétálni . . . tudom, nem maradnak nálam sokáig . . . fogadni mernék, hogy Somhegyre utaznak.“

„Eltalálta, kedves Borosné,“ felelt Patakiné, „viszem ezt a nyugtalan kis leányomat kissé mulatni rokonaihoz, mert otthon nagyon unatkozik egymagában.“

Ezzel be akart menni a házba, de Ilonka hirtelen megragadta, hogy figyelmeztesse egy leánykára, ki a fal alatt összekuporodva ült s arcát kezébe rejtve sirdogált.

„Ez Juczika, a vén Kerekes unokája,“ szólt a korcsmárosné; „szegény öreget tegnap temették el s ennek a kis leánynak most senkije sincs a földön; bizony van mért sirnia. Nem tudom, mi lesz belőle; nagyapja is csak mások könyörületéből élt, a szegény árvára pedig most senki sem gondol. Házamba fogadtam addig, míg valaki megszánja és magához veszi, mert én sokáig nem tarthatom, magamnak is öt gyermekem van, ezeket is alig tudom fölnevelni.“

„Hány éves ez a leányka?“ kérdé Patakiné.

„Tizenegy éves.“

„Épen annyi, mint én,“ szólt közbe Ilonka. „Oh kedves mama, tegyen valamit szegénykeért!“

Ilonka közeledett a szegény árvához, gyöngéden levette arczáról kezéit s az árva leányka ezt minden ellenállás nélkül engedte tenni, mintha nem

is tudná, mi történik vele; szeme ki volt sirva, de szelid, szép arcza oly kellemes volt, hogy Ilonka nem tudott ellenállani vágyának s megölelte Juczikát, aztán mamájához fordulva, mondá:

„Nézd, kedves mama, milyen szomorú szegényke! Hátha magunkhoz vennők Patakfalvára? Ágnes néni mindig járt magával vihetné.“

„Az bizony nagyon jó cselekedet volna“, szólt a korcsmárosné gyorsan. „Juczika derék kis leány ám, nagyapja jól nevelte s habár szegények voltak, nem engedte, hogy az utcán csavarogjon és rossz csinyeken törje a fejét. Jöjj ide, Juczika, köszönj ennek a jó asszonyságnak, látod, ez a szép kisasszony jót akar veled.“

Juczika fölkel, de bizony nagyon ügyetlenül tudott köszönni, csak sűrűn hulló könyeit törölgeté kötönyével; meztláb volt s ruházata meglehetősen kopott szoknyából és zubbonykából állott.

„Nem olyan ügyetlen ám ő máskor,“ jegyzé meg a korcsmárosné, „csak hogy most nagyon meg van zavarodva nagyapja halála miatt.“

E szavak hallatára Juczika újból sirva fakadt s Ilonka ezt látva, oda nyújtá neki a szép bábút azon hiszemben, hogy ez bizonyosan megvigasztalja a szegény árvát. És valóban, Juczika, ki még sohasem látott ilyen pompás bábút, egészen megdöbbenve és bámulva vette azt kezébe.

„Oh mily áldott kedves teremtés ez az Ilonka kisasszony!“ szólt a korcsmárosné. „Hogy akarja vigasztalni!“

„Ne sirj, Juczika,“ szolt Ilonka. „Eljössz hozzánk Patakválvára, nálunk maradsz . . . ugy-e kedves mama?“

„Mit gondolsz, Ágnes?“ kérdé Patakiné.

„Talán megtehetjük,“ felelt a jó Ágnes néni. „Ugyis szükségünk van egy kis leányra, ki a szobában egyetmást végezzen, főleg Ilonka körül. Majd én betanítom ezt a leánykát, aztán majd megtanítom varrásra és egyéb munkákra is.“

„Én meg tanítani fogom irni és olvasni,“ szolt Ilonka büszkén.

„Irni és olvasni tudok,“ szolt Juczika félénken.

„Tud bizony,“ szolt a korcsmárosné. „Nagyapja tanította. Oh, jót állok róla, hogy meg nem bánják, ha ezt a kis leányt magukhoz fogadják.“

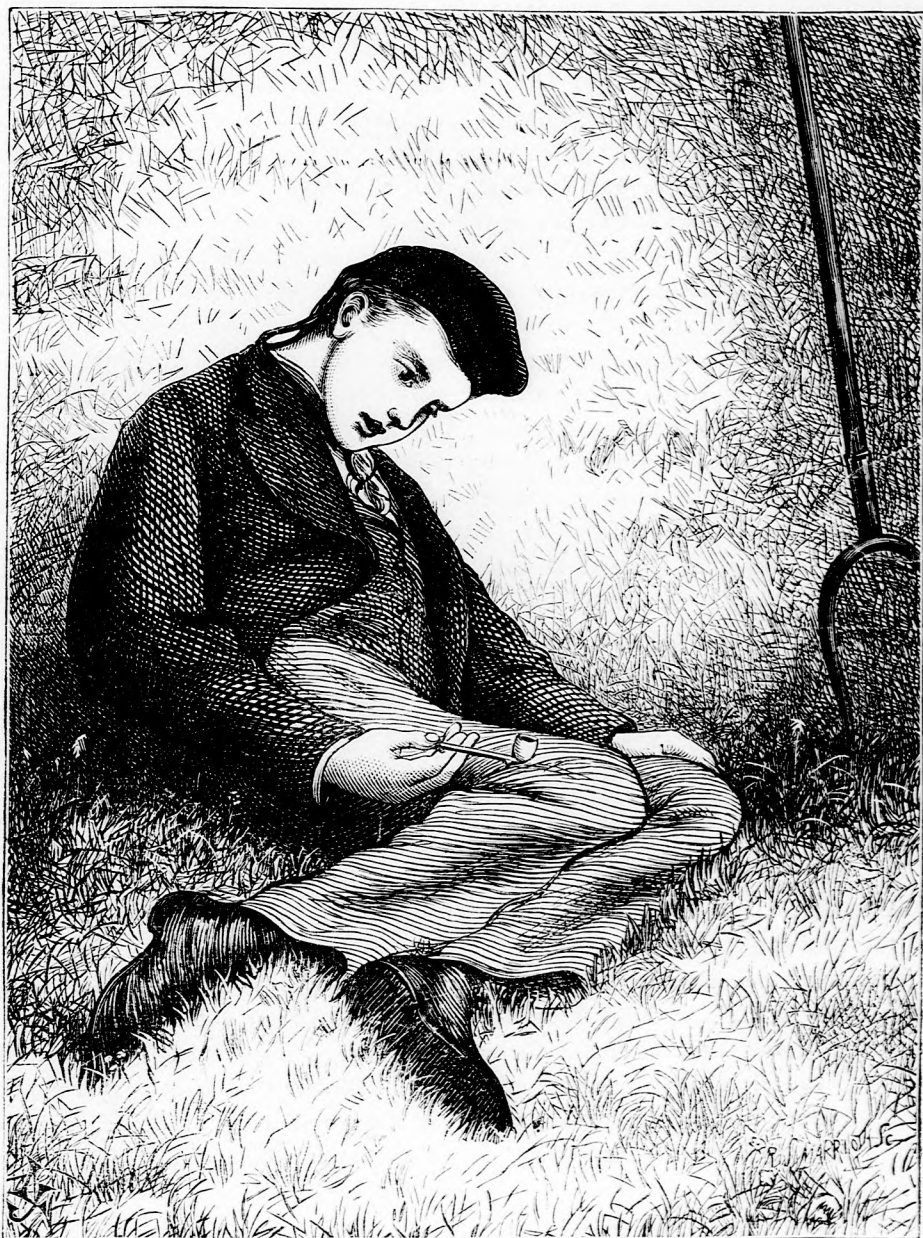
„Legyen tehát!“ szolt Patakiné; „házamba fogadom. Ágnes, vásárolj neki mindjárt ruhácskát s vidd magaddal haza. Majd ha Somhegyről hazatérünk, többet beszélünk róla.“

Ime, így jutott Juczika a patak-

(Folytatása az 54. lapon.)

VIGYÁZZ! (Lásd az 55. l.)

TÓNI . . . A SZÉNABOGLYA TÖVÉBEN TITKON PIPÁZOTT. (Lásd az 55. l.)

(Folytatás az 52. laphoz.)

falvi kastélyba, hol különösen Ilonka kisasszony körül szolgálni volt kötelessége.

Mikor Ilonka és mamája Somhegyről hazatértek, Ágnes néni eléjük sietett s mögötte elötűnt a kis Juczika, most már csinos ruhácskában s vidám mosolylyal arczán.

„No's, hogy viseli magát a kis leány?“ kérdé Patakiné.

„Oh, valóságos báránka,“ felelt Ágnes néni.

A báránka tiszteletteljesen köszönt urnőinek, igyekeztén szörnyen komoly és illedelmes arcot csinálni, mire Ilonka hangos nevetésre fakadt.

„Fogd a bábumat, Juczika és vidd be a szobába.“

Juczika tisztelettel fogta kezébe a bábút s mint valami szent ereklyét vitte befelé. Egy órával később a két leányka már egészen bizalmasan játszott egymással. Ilonka nagyon megszerette kis komornáját, Ágnes néni pedig este így szólt Patakinéhez:

„Meglásd, nagyon meg leszünk elégedve ezzel a kis leánnyal; szivesen tesz mindent, még a mit nem is parancsolnak neki. Tegnap például beszéd közben említettem, hogy szemeim már roszak s alig látok a tübe befűzni s ime ma reggel a varró-vánkosomon valamennyi tübe bele volt fűzve a czérna s mind szép rendben egymás mellé tűzve a vánkosban.“

„Ez valóban szép figyelem.“

Juczika gyorsan beletanult kötelességeibe Ágnes néni segélyével, ki min-

denre nagy türelemmel oktató, szeliden megmagyarázott mindent, nyájasan inté s általában anyailag örködött, hogy a kis leány helyes uton haladjon. Mikor Ilonkának nem volt reá szüksége, Juczika mindig a jó Ágnes néni közelében volt s lefekvés előtt mindig együtt imádkoztak. Ágnes néni tanította őt varrni, kötni, magát csinosan tartani s mind ezen fáradozása nem veszett kárba, mert Juczika szivből megszerette a jó Ágnes néni s egész örömmel engedelmeskedett; szinte lesie parancsát s a legkisebb jelre gyorsan föluggrott és teljesítette, amit Ágnes néni kívánt. A ház urnőjét Patakinét Juczika őszintén tisztelte, Ilonkát pedig valósággal imádkozta; akár a tűzbe ugrott volna érte s mindent elkövetett, hogy kedvét találja.

Csupán egy lakosa volt a patakfalvi kastélynak, kit Juczika nem szenvedhetett s ez annál inkább bántotta a kis leány, mert ez az egyvalaki éppen a jó Ágnes néni unoka-öccse, Tóni volt. Tóni a külső gazdaságban volt alkalmazva, de inkább csak azért, hogy foglalkozása legyen, mig valami becsületes mesterségre adhatják; mert iskolába járni semmikép sem akart; rest, hazug ficzkó volt, tömérdek bosszúságot okozott a cselédségnek és jó nagynénjének, a templomban mise közben fűtörészett, a kisebb gyermekeket verte, kizozta s mikor dologhoz kellett volna látnia, többnyire eltűnt és csak ebédre került elő. Egyszer a kocsis pipáját ellopta és a szénaboglya tövében titkon pipázott, roszul lett a dohánytól, kiejtő a pipát kezéből s a széna meg-

gyult. Szerencse, hogy szél csend volt, és csak a széna égett fel. (Lásd a képet az 53. lapon.)

Ellenben Juczikát napról napra jobban megszerették s épen az a panasza volt ellene, hogy tulságosan buzgó és iparkodó; örökké azon törte a fejét, mivel járhatna kedvében jóltevőinek? Ez a tulbuzgóság aztán néha rosszul sült el. Egyszer például Ilonka rábizta kedvencz kis ölebét, hogy mossa és fésülje meg. Juczika azt hitte, hogy Ilonka nagyon meg fog örülni, ha a kis kutyát szépen meg is nyirva láthatja; fogta tehát az ollót s a szegény pincsit egészen csupaszra nyírta. Képzhetni, mi lett belőle! Ilonka sirva fakadt, sőt haragudott is, ami egészen megzavarta Juczikát, úgy hogy ez nem tudván mivel engesztelje ki, odanyújtá az ollót és szól:

„Oh, kedves Ilonka kisasszony, ne haragudjék . . . inkább nyirja le büntetésül az én hajamat . . . akkor én is olyan leszek, mint a pincsi.“

(Folyt. köv.)

V I G Y Á Z Z !

(Képpel az 52. l.)

TAPSIFÜLES eszeden járj.
A veszedelem közel már!
Ott két vadász közelit,
A bőrdre ráemeli
Fegyverit.

Inti a csiz: ne bolondozz,
Ne bukfcencezz, ne ugrándozz,
Mert ha elér a golyó —
Utoljára bukfcenceztél
Te bohó!

M A R C Z I, a legrosszabb fiu a faluban.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

ZALATT azonban Aladár urfi sem igen vigan sétált az erdőcske mellett elterülő mezőn a folyó mentében. A verekedés után megszegényülten tért magába, mialatt atyja parancsa folyton fülében csengett; az is minduntalan eszébe jutott, mily csuf dolog, hogy szegény Marczit, aki oly sokáig szenvedett miatta, most ráadásul még arczul is verte. És most, a verekedés után már csakugyan nem mehet hozzá, hogy kibéküljön vele . . . most hát mit csináljon?

Kellemetlen gondolatokba merülve leült a folyó partjára s ott ült sokáig; Marczi pedig, ki ezalatt szintén odaért, alig száz lépésnyire leheveredett a fűbe és hasonlóképp törte a fejét, mi tevő legyen? Nem mert többé közelíteni Aladárhoz, mert ha első kísérlete oly kemény verekedéssel végződött, mi lenne most még belőle?

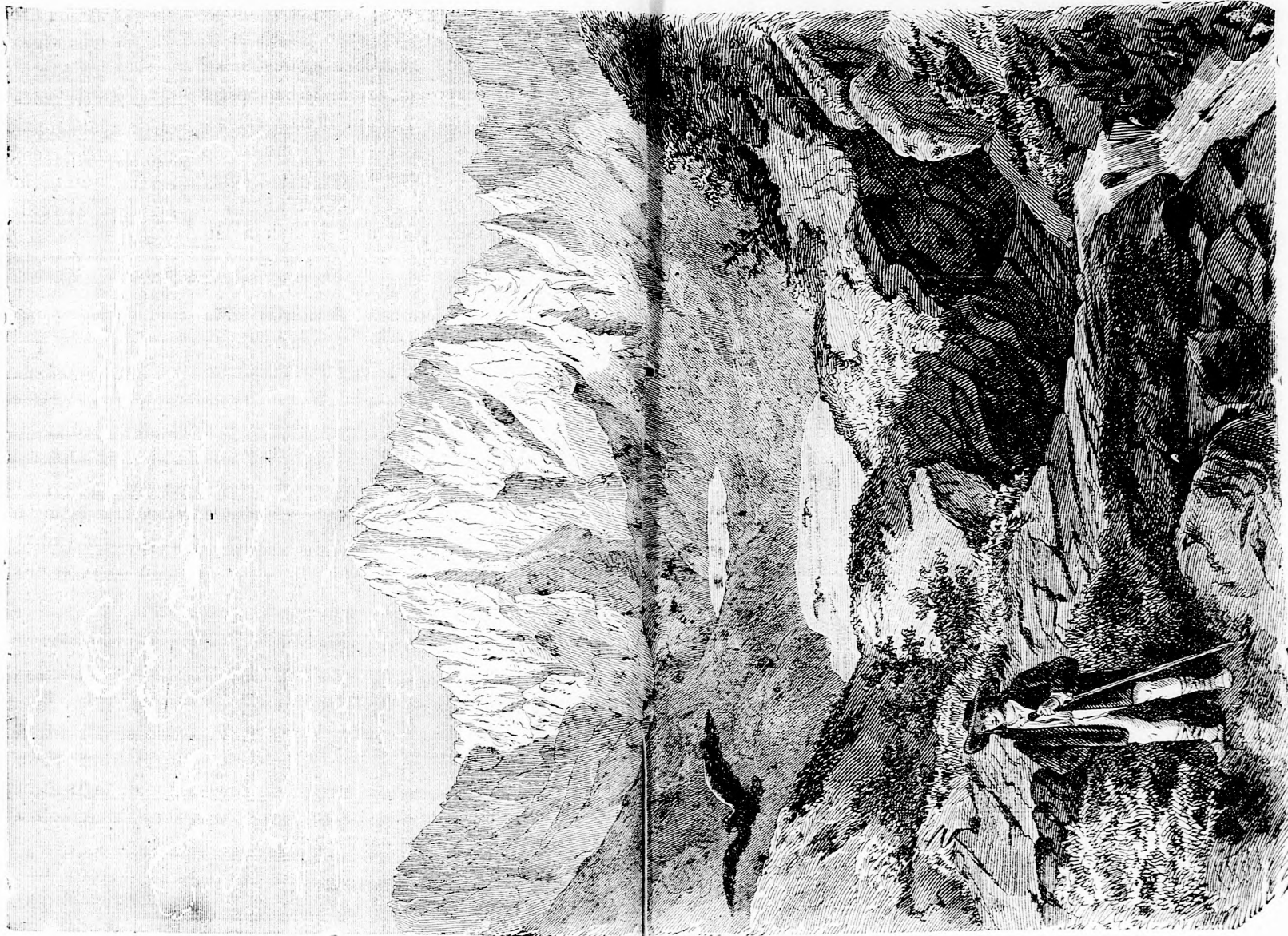
Szép meleg nyári nap volt s Aladár addig ült ott a napon, mig végre nagyon megkivánta egy kis hideg fürdőt a folyó tiszta vizében. Hazamenni úgy sem mert, tehát gondolá, legalább ezzel tölti az időt. Le is vetkőzött nyomban s néhány percz mulva már lent lubiczolt a folyó kellemes habjaiban.

A folyó mély és sebes volt s nem messze alább egy malom kerekeit hajtotta. Aladár nem igen tudott uszni s

ezért csak a part közelében maradt. Egyszerre mégis mélyebb helyre lépett, lába nem ért földet s egy pillanat múlva a víz már sebesen ragadta őt lefelé. Aladár kapkodott, de hiába, mert uszni nem tudott s kétségbeesésében nagyot kiáltott, ám bár segínyt nem várhatott, mert tudta, hogy senki sincs közel.

De igen, — közel volt ellensége, Marczi, aki midőn a kiáltást meghallá, villámgyorsan fölugrott s ott termett a folyó partján. Nem is gondolt többé semmire, ami régen történt; elfelejtett mindent, amit Aladár miatt szenvedett; csak azt látta, hogy Aladár veszedelmében van s még talán megmentheti. Kockáztatja ugyan saját életét, mert ha el is éri Aladárt, a víz könnyen lesodorhatja mindkettőjüket a ma-

lom kerekei alá s akkor végök van; de Marczi nem törődött a veszedelemmel, hanem bátran beugrott a vízbe s épen akkor érte el Aladárt, mikor ez

A KÁRPÁTI TÓ TÜNDÉREI. (Lásd a 61. l.)

már eszméletét vesztvé, alámerülni kezdett. Megragadta egyik kezével s nagy erőfeszítéssel végre szerencsésen kijutott a partra, épen a malom mellett.

A malomból ekkor már meglátták a veszedelmet és kiszaladtak, épen mikor Marczi a parton lefektette Aladárt. A molnár rögtön fölelevenítette, az eszméletlen

fiút a malomba vitte s ott addig is, míg orvos jöhetett, igyekeztek magához téríteni Aladárt.

„Menjen valaki rögtön Endrei urhoz és értesitse,“ szólt a molnár. „Te Marczi, neked legjobb láb bad van, szaladj a hogy csak bírsz. Jöjjenek azonnal!“

Marczi azon módon nedvesen eliramodott s alig néhány perc múlva már ott volt Endrei ur udvarában. Endrei ur épen kint állt; meglepetve nézett a fiúra, ki viszont zavartan vakarta fejét s nem tudta, hogyan adja hírül a szerencsétlenségét.

„No mi ujság, Marczi?“ szólt Endrei ur. „Találkoztál fiam

mal? Remélem, kibékültetek s megbocsátasz neki?"

„Igen is, kérem alásan . . . azaz bizony nem . . . azaz hogy találkoztunk . . . de Aladár urfi . . . igen . . . majd beléfult a vízbe; ott fekszik a malomban; tessék mindjárt doktort hozatni és oda jönni.“

Képzeltetni a jó szülők ijedségét. Rögtön vágatott a kocsi a szomszéd városba orvosért, Endrei ur és neje pedig siettek ki a malomba, hol ezalatt Aladár már visszanyerte ugyan eszméletét, de a kiállott ijedségtől s a fuldoklás következményeitől egészen sápadtan, kimerülten feküdt az ágyon. Nemsokára heves láz fogta el s mikor az orvos megérkezett, ugyancsak komolyan rázogatta fejét s azt mondta, hogy a betegnek legalább is néhány napig csöndesen kell feküdnie, nehogy valami nagyobb baja támadjon. Ott maradt tehát a malomban s jó mamája éjjel-nappal örködött mellette és ápolta.

Kint pedig ezalatt mindennap megjelent néhányszor egy kis fiu s ott ólalkodott a malom körül addig, míg valaki kijött és megmondta neki, hogyan érzi magát a beteg. Marczi volt e részvevő látogató. Az a gondolat, hogy Aladár beteg, talán meg is hal a nélkül, hogy egymásnak megbocsátottak volna, szüntelen üldözte s a jó szülőkön kívül senki sem imádkozott oly buzgón a beteg fölgyógyulásáért, mint Marczi.

Néhány nap mulva, midőn Marczi ismét kérdé egyik molnárlegénytől, hogy van Aladár urfi, a legény így felelt:

„Most már semmi baj; az orvos azt mondta, hogy holnap már fölkelhet az ágyból.“

Marczi akkorát ugrott örömeiben hogy a molnárlegény hangos kacajra fakadt. Marczi aztán jókedvűen távozott s vigan füttyörészve végezte napi munkáját.

Épen ekkor pedig bent a szobában Aladár így szólt mamájához:

„Kedves mama! Hivassa ide Marczit! Neki köszönhetem életemet . . . neki, akit én oly nagyon megbántottam. Mialatt itt betegen feküdtem sokat gondolkoztam, s látom, hogy főleg én vagyok oka, hogy szegény Marczi oly rossz hirbe jutott s annyit kell szenvednie. Jóvá akarom tenni hibámat.“

„És miként?“ szolt a mama, ki örömmel hallá Aladár ez őszinte szavait.

„Bocsánatot kérek Marczitól, barátommá fogadom és megkérem kedves apámat, hogy az én zsebpénzemből Marczit taníttassa. Aztán megfogadom, hogy többé soha sem titkolom el, ha valamiben hibáztam és nem engedem, hogy másra essék a gyanu oly tett miatt, melyet én követtem el.“

„Igy lesz jól, kedves fiam!“ szolt a mama s megcsókolta Aladárt.

Marczit előkeresték s a találkozás a két fiu közt megható volt. Mindketten sokáig könyeztek, de végre lassanként elmondtak egymásnak mindent és mint jó barátok váltak el.

Endrei ur Aladár kérelmére Marczit a házhoz vette, taníttatta s mikor a faluban látták, mily helyzetbe jutott az a sokáig megvetett Marczi, mindenki

barát
doga
tanul
legke
nak
ber,

barátkozni kezdett vele s Marczy boldogan töltötte napjait. Szorgalmasan tanult és most az öreg Endrei urnak legkedvesebb gazdatisztje, Aladár urfának pedig, ki most már deli fiatal ember, mai naps Marczy a legjobb barátja.

SZÓTALÁNY.

VESZEDELEM

SEGÍTSÉG

M O R G Ó K U T Y A.

Morgó kutya csak a kutya!
Ismeri azt mindenki.
Minden nap visz erre útja
Ha piacra küldik ki.

Korán reggel a gazdája
Maga elé csettenti.
Kosarat akaszt szájába
S azután csak int neki.

Egy, kettő! A Morgó vágat
S mézsárszék előtt megáll.
A hátszínből nagyot vágat
És azután odébb áll.

Meg a sütőhöz megyen be
S oda tartja kosarát;
Mikor benne van a zsemlye,
Csahintva száguld tovább.

Azután a kofához megy;
Ez már érti az ebet:
S kap gyökeret és galamb-begy-
Salátát és egyebet.

A nagy vásárt így ejtven meg,
Morgó hazafelé tart;
S a ház előtt jelenvén meg,
Ugat, nyissanak pitart.

A kenyérnek semmi hija,
Rendben a hus és gyökér
Morgó derék eb; az biz a,
Egy cseléddel is fölér.

MÉTÁZÁS.

(Képpel a ezimlapon.)

A kis erdő mellett
A gyepen
Foly a méta játék
Melegen.

Repül a kis lapda
Magosra,
Jaj csak jönne már jó
Kapóra.

Kapóra jött. Uczú,
Szaladnak.
Gyuricza is vágat
Ugyancsak!

Vágat, nyargal; s ime
Egyszerre.
A lapda térdéhez
Repüle.

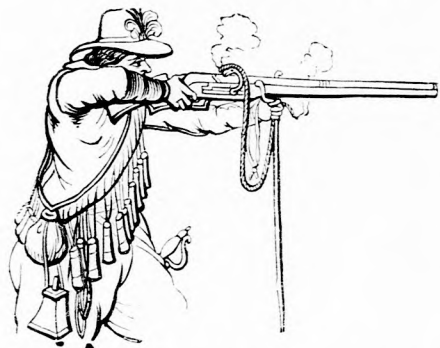
Haza sántit Gyurka
Nagy busan.
A méta-játéknak
Vége van.

A Z U J B A B A.

(Képpel a 64. l.)

De szép baba!
Édes apa
Tegnap a városbul hozta.
Fürtös haja
Ojyan sűrű
Hogy vállát, nyakát takarja,
Hanem — hanem
Egy a baja:
Bármí szépen megfésűli
A jó dada —
Hát csak kapja
Biz ő magát,
A kis bubját
Kis kezével szétvakarja.
Bizony olyan ez a baba
Mint a kisasszonyka maga.

R É G I P U S K A.

Ha a mostani könnyű, biztosan találó
szép puskát, vontcsövű hátultöltő fegy-
vert, pisztolyt látjuk s aztán elme-
gyünk a nemzeti muzeumba és meg-
nézzük a régi puskákat, nevetnünk kell
és csodálkozunk, hogyan tudott haj-
dan a katona, vadász az ő puska-
jával löni. A hajdani puska oly ne-
héz volt, hogy sokszor egy-egy iz-
mos ember sem bírta el; ha löni
kellett, természetesen nem tarthatta meg
kezével a levegőben, hanem külön tartó-
rudat kellett a földre szurnia, erre rá-
támasztotta a puskát a úgy sütötte
el nagy bajjal.

És ha egyszer elsütötte, akkor
gyült meg csak igazán a baja. Eltartott
egy negyed óráig, míg a puskát vala-
miképen megtölthette s a nyul vagy
őz persze, ha az első lövés nem találta,
nem várta be, míg a vadász újból el-
készül. A csatában pedig a katona, ha
egyszer elsütötte puskáját, nem igen
bajlódott többé a töltéssel, hanem fogta
éles kardját s ezzel rontott az ellen-
ségre.

A K

kan a
maga
gyobb
segitv
kötve
szirtfa

A KÁRPÁTI TÓ TÜNDÉREI.

— Mese. —

 KÁRPÁTOK sziklás bérczei közt, több ezer lábnyi magasságban jókora nagyságu tavakra bukkan a vándor; nehéz oda följutni, egymaga nem is megy senki. Mindig nagyobb társaság áll össze s egymást segítve, gyakran kötelekkel egymáshoz kötve kapaszkodnak fölfelé. Körül zord szirtfalak emelkednek ég felé. Ezek kö-

zött csöndesen nyugszik a tó kékes-zöld vize. Nem hullámzik, a szél sem fér hozzá, oly sima mint egy óriási tükör s ha követ dob valaki bele, a zuhanás mennydörgésként visszhangzik a sziklafalakon. Soha senki sem tudta még megmérni, mily mélyek e tavak s a nép különféle csodás regéket mesélget róluk. A mult nyáron midőn az egyik tavat meglátogattam, öreg vezetőm, ki a hegyek közt az utat mutatta, ezt a mesét mondta el:

„Ugy bizony, uram, hajdanában nagyon régen, — nem volt ám ez itt oly csöndes, mint most! Mert lássa, akár hiszi, akár nem, itt lent a tó mélyén fényes tündérekastély van s abban lakik a tündérr királyné és az ő tündérserege, csupa fiatal leányka. A palota tiszta szinaranyból van s a tündérek ott készítik az aranyat, melyet aztán a hegyek alatt elrejtenek, hogy a bányászok keressék meg. Hanem ez persze nagy fáradságba kerül. Szép holdvilágos éjeken pedig följönnek a tündérek s a tó fölszínén játszanak, de csak ha ember nincs közel. Mihelyt emberi lény közeledik, eltűnnek a víz mélyére s ezért soha senki sem láthatja őket.

Hajdan, réges-régen nem így volt ám ez. A szelid szép tündérek, ha elvégezték dolgukat odalent, szerettek estenként feljönni és királynőjük megengedte nekik, hogy az emberek közé is járjanak és segítsenek, a hol valami baj van. Ha akár valamely szegény embernek, akár marhájának baja esett, mindjárt ott termett egy tündérke s adott orvosságot, mely biztosan gyó-

gyított; a szükségben szenvedők a ládafiában találták épen annyi pénzt, a mennyire szükségük volt. És így az egész környék méltán áldotta a jó tündérekéket, kik azonfölül még oly barátságosak, oly nyájasak voltak, hogy mindenki bizalommal szólítá meg őket.

Télen mikor a leányok a faluban öszegyültek fonókába, sokszor három-négy tündérke is megjelent közöttük. Azt kikötötték, hogy soha senki se merjen utánok leskelődni, ha távoznak, és éjjelen tul vissza ne tartóztassák őket, mert különben soha sem jönnek többé. Így aztán órákig üldögéltek a falusi leányok közt s a legszorgalmasb leányoktól sokszor kölcsön vették a guzsalyt és fontak helyettők, oly finom, csodaszép fonalat, hogy hercegnők sem viseltek finomabb patyolatot, mint a milyen ebből készült. Közben meséltek gyönyörű meséket Tündérországról, a tündérr királynéről s a falusi leányok akár egész éjszaka virrasztottak volna; de amint az óra éjfelet ütött, a tündérekék fölkeltek és sielve eltávoztak.

Igy tartott az sokáig, nagyon sokáig, mignem egyszer néhány könnyelmű fiatal leányon erőt vett a kíváncsiság s elhatározták, hogy meglesik, hova mennek a tündérek éjfékor és mit csinálnak? A legközelebbi éjjel tehát, midőn a tündérek ismét hazaindultak, három leány utánok lopózott, föl egészen a tóig. És itt aztán látták, mint gyűlnek minden oldalról a tündérek, mint játszanak, tréfalkoznak a vizen s mint lesz belőlök félig ember, félig hal forma lény. Egyszerre azonban a tó iszonyu

hullá
tünd
megl
és ez
sereg

káig
közö
tó m
a hál
tündé
egyik
jel a
harag
Másk
ott t
nem
keser
rosza
nál si

lok,
halál
aztán
berek

A
ime,
dérke,

”
mutat
ember
mes
megbo
följárj

N
s meg
denki
E
ismét

hullámokat kezdett vetni s valamennyi tündérke rögtön eltűnt. A tündérkirálynő meglátta, hogy a leányok rájuk lestek és ezért leparancsolta az egész tündérsereget a tó mélyébe.

És e naptól fogva a tündérek sokáig nem jelentek meg az emberek között; királynőjük megtiltotta, hogy a tó mélyén levő kastélyból távozzanak; a hálátlan emberek nem érdemlik a jó tündérek segélyét. Történt azonban, hogy egyike azon leányoknak, kik akkor éjjel a tündérkirálynét oly nagyon megharagították, sulyosan megbetegedett. Máskor valamelyik jó tündér rögtön ott termett és segített volna; de most nem jött senki s a könnyelmű leányka keservesen megbánta tettét. Napról-napra rosszabbul lett s egy este így szólt ágyánál síró anyjához:

„Oh, édes anyám, ha meg is halok, méltó büntetés vétkemért. Bár csak halálom kibékítené a tündéreket, hogy aztán visszatérnének s legalább más embereken segítenének!”

Alig hogy e szavakat kimondá, ime, kinyílt az ajtó s belépett egy tündérke, így szólt a leánykához:

„Amit most mondtál, az jó szívre mutat; szívesen meghalnál, csak többi embertársaid ne szenvedjenek. E nemmes gondolkodásért a tündérkirályné megbocsátott s megengedi, hogy újból följárjunk közétek.”

Nagy lett persze az öröm a vidéken s megint boldogan, jólétben élt mindenki és megint sok, sok esztendő mult.

Egy téli napon néhány tündérke ismét ott ült a falusi leánykák közt a

fonókában s font, mesélgetett nekik. És ekkor megint akadt egy pajkos leány, ki meg akarta tréfálni a jó tündéreket: az óra mutatóját egy egész órával hátra igazította, úgy hogy mikor éjjél volt, az óra csak tizenegyet ütött s a tündérek tovább is ott maradtak. Nemsokára azonban éles sivitás hangzott a légben, a tündérek ijedten fölugrottak s egyikök szomoruan szólt:

„Éjjél régen elmúlt . . . ti megcsaltatok, ezt királynőnk soha sem bocsátja meg. . . Többé soha sem fogtok látni minket!”

És úgy történt. A tündérkirályné megesküdt, hogy tündéreit többé soha sem bocsátja a hálátlan emberek közé. Azóta senki sem látta őket többé. Szép holdvilágos éjeken feljönnek ugyan a tó felszínére s itt mulatnak, játszanak; de hasztalan akarná őket valaki meglátni. Orkódnak minden oldalon s ha ember közeledik, rögtön elmerülnek a tó mélyére s minden oly csöndes, oly élettelen mint most.”

FÖLDRAJZI FÖLADVÁNY.

Egy nagy állam fényes fővárosa.
Sziget, melyen egy nagy hadvezér volt fogva.
Vármegye honunk észak-keleti részén.
Kis falu Somogy megyében,
A kanári-szigetek legkiválóbbja
Bajorországi folyam.

*

Egymásmellé állítva már most e nevek kezdő és végbetűit, ezek jeles magyar költő vezeték- és keresztnévét fogják eredményezni.

AZ ÚJ BABA. (Lásd a 60. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ara negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.